V I R U S U L

sau

CEL CE ESTE

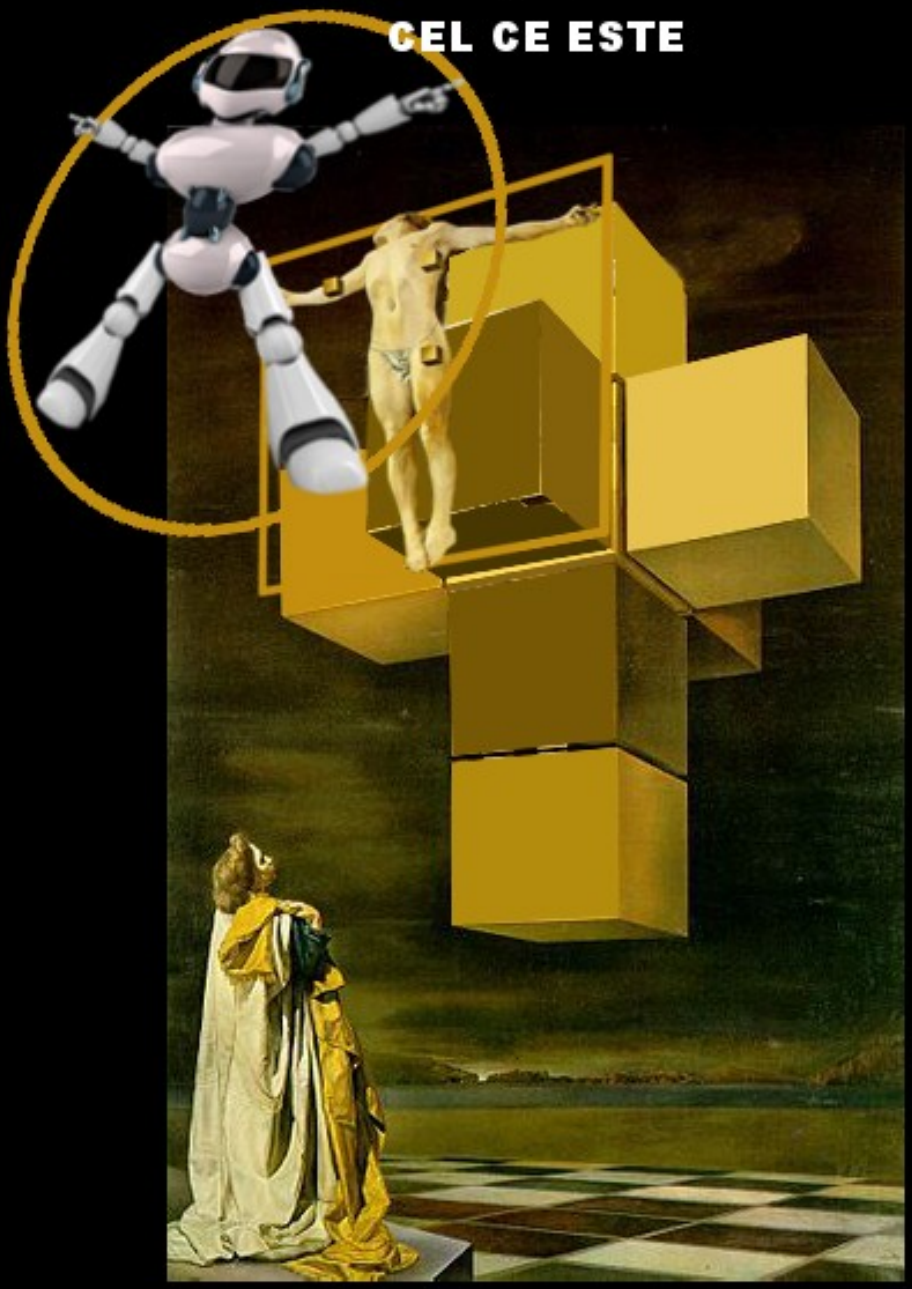

de la Zargunar

Nr. 36/2025

ZEUL MITRA ȘI VIRUSUL

NOTĂ:

La baza acestui eseu stau două cărți: ”*Misteriile lui Mithra*” a lui Franz Cumont și ”*Mushrooms, Mith & Mithras*”[1] a lui Carl A. P. Ruck, Mark A. Hoffman, Jose Alfredo Gonzalez Celdran, eseul fiind o completare a cărții ”*Pandemia primordială sau Antaryamin și Jivanmukta*” care este, la rândul ei, un rezumat al cărții în patru volume ”*Virusul sau Cel ce este*”.

1. Zeul Mitra și Religia Mitraică

Mitra (sau Mithra) este o zeitate a cărui origini se află în două mitologii:

a. Mitologia vedică (India antică): Mitra apare în *Rigveda* (c. 1500 î.Hr.) ca una dintre divinitățile principale ale panteonului vedic. Este asociat cu Varuna, împărțind responsabilitatea pentru ordinea cosmică (*rita*) și pentru respectarea legămintelor. Mitra simbolizează lumina diurnă.

b. Mitologia zoroastriană (Persia antică): În textele avestice (cum ar fi *Avesta*), Mitra devine un zeu solar și un protector al adevărului și justiției. Este văzut ca un mediator între oameni și zeul suprem Ahura Mazda. Mitra este un războinic al luminii, luptând împotriva forțelor întunericului reprezentate de Angra Mainyu (Ahriman).

Numele său înseamnă "Soarele nebiruit" și conform religiei zoroastriene este conducătorul grupului de zei Yazatas.

Cultul acestu zeu este preluat în religia mitraică din Imperiul Roman care apare în secolul I d.Hr. și devine extrem de popular printre soldați, comercianți și bărbați. Deși împrumută elemente din tradițiile persane, mithraismul roman este distinct și adaptat contextului greco-roman. Cultul lui Mitra a pătruns și în Dacia după cucerirea traiană din 106 d.Hr.

Mithraismul era un cult al misterelor care se axa pe inițiere, ritualuri secrete și simbolism cosmologic.

Mitul central:

- Actul principal al religiei este sacrificiul unui taur cosmic de către Mitra (*Tauroctonia*). Se credea că din sângele taurului au apărut toate plantele și animalele folositoare omului. Străbătând ziua cerul, Mitra vede și aude totul din cer sau de pe pământ întrucât el are 10.000 de ochi și 1000 de urechi. El este înarmat cu o măciucă de lemn ferecat cu care alungă demonii.
- Mitra simbolizează, ca și Hristos, învierea din morți și triumful luminii asupra întunericului.

Sanctuarele mithraice (Mithraeum):

- Ceremoniile religioase aveau loc în sanctuare subterane, numite *mithraeum*, care imitau peșteri. Mithraeum-ul ideal era o peșteră naturală cu o sursă de apă în ea sau în apropiere, deoarece răcoarea apei era ceea ce seducea coborârea spiritului înflăcărat.
- Aceste spații simbolizau cosmosul, iar decorul includea imagini ale lui Mitra sacrificând taurul, înconjurat de simboluri astrologice.

Practici religioase:

1 Carte tradusă de noi cu programul Deepl Translator. Poate fi găsită pe Scribd sau Internet Arhive

- Cultul era exclusiv masculin și structurat pe grade de inițiere. Mithraismul își iniția membrii prin șapte etape de transcendență, culminând cu o viziune extatică în care se călătorea într-un tărâm sacru unde se experimenta întregul model al Universului, o experiență care era exprimată în sistemul filosofic roman predominant cunoscut sub numele de stoicism. Civilizația occidentală a fost profund influențată de o practică spirituală secretă care se învârtea în jurul utilizării plantelor și ciupercilor *entheogenice* pentru a introduce stări transcendente de conștiință (Vezi și ”*High Culture - Drugs, Mysticism, and the Pursuit of Transcendence in the Modern World*”[2]).
- Ritualurile includeau mese comune, inițieri și jurăminte secrete.
- Membrii jurau loialitate și erau învățați tainele cosmologiei mithraice.

Elemente simbolice:

Lespedea de la Pisan descoperită pe teritoriul orașului Pisa
(este expusă în „Piazza dei Miracoli” din oraș)

- purtătorii de torțe, Cautes și Cautopates.
- corbul
- câinele și șarpele
- scorpionul
- Soarele și Luna

Înainte de a continua, reamintesc teoria noastră (argumentată în cărțile din NOTA de mai sus) care susține că la un anumit moment al istoriei vieții pe Pământ a avut loc o pandemie provocată de retroviruși care și-au inserat genomul în genomul viitorului *Homo Sapiens*. Acest eveniment este stipulat în Biblie, Geneza 1:26, de fraza: ”*Să facem om după chipul și asemănarea noastră*”. Știința actuală confirmă că genomul uman este format din genomuri de bacterii și retrovirusuri. Din interiorul ADN-ului uman, genomul străin, un *trickster* desăvârșit, manipulează umanitatea prin religii și căi spirituale, activat fiind, la anumite intervale istorice, de stresul provocat de Răul din lume. Apariția aproape simultană a celor două religii monoteiste: islamul și creștinismul, s-a datorat activării a două retrovirusuri din ADN-ul uman și răspândirea lor în lume precum o pandemie virală. Cele două acțiuni ale lui Hristos, de coborâre în Iad și de salvare a anumitor suflete, simbolizează autoasamblarea elementelor virale, iar Cetatea lui Dumnezeu este virusul asamblat și maturizat, adică virionul, o ”piatră vie”. Din acest punct de vedere, zeul Mitra

2 Tradusă de mine cu softul Deepl Translator sub titlul ”Cultura înaltă - Droguri, misticism și căutarea transcendenței în lumea modernă” și publicată pe Scribd și Internet Arhive.

prezintă interes pentru teoria noastră prin mitul naşterii sale din piatră (virion), prin mitul sacrificiului Taurului cosmic (*Tauroctonia*) şi prin simbolismul elementelor care apar în reprezentările zeului.

Miracolul apei reprezentat prin doi oameni, dintre care unul stă în genunchi cu faţa spre un altul care aruncă dintr-un arc o săgeată spre o stâncă, făcând să izvorască apa, reanimând, potrivit mitului, câmpurile şi creaturile lovite de sterilitate, simbolizează începerea acţiunii de clonare virusului.

Dicționarul de simboluri, vol. 3, a lui Jean Chevalier şi Alain Gheerbrant ne spune despre ”piatră” următoarele:

Exista o strânsă legătură între suflet şi piatră. Potrivit legendei lui Prometeu, ziditorul neamului omenesc, anumite pietre îşi vor fi păstrat mirosul de om. Piatra şi omul prezintă o dublă mişcare ascendentă şi descendentă. Omul se naşte din Dumnezeu şi se întoarce la Dumnezeu. Piatra neşlefuită coboară din cer; odată lucrată, ea se înalţă spre el. Templul trebuie clădit din piatră brută, nu din piatră cioplită, căci piatra cioplită este lucrare omenească ce desacralizează lucrarea lui Dumnezeu, substitui-se energiei creatoare. Piatra brută este simbolul libertății şi este socotită androgină ca şi genomul virionului format din doi ARN. Pietrele nu sunt inerte ; căzute din cer ca pietre vii, ele rămân însufleţite şi pe pământ. Pietrele căzute din cer sunt pietre vorbitoare, transmițând oracole sau mesaje. Diferite popoare din Australia şi Indonezia şi până în America de Nord, considerau cristalele de cuart drept crâmpeie de cer, sau bucăți din tronul ceresc. Betelul din vedenia lui Iacob înseamnă ”casa Domnului”. În Africa Neagră pietrele îi întruchipează pe strămoşi, şi pe de altă parte, sunt asociate falusului.

2. Naşterea

Mitra s-a născut pe 25 decembrie, după solstițiul de Iarnă, când ziua începe iarăşi să crească şi când se sărbătorea renaşterea Soarelui, *Natalls Solls*. În secolul al III-lea Papa Liberius a decis, în ciuda controverselor, să plaseze naşterea lui Iisus tot la această dată.

Tradiția persană descrie naşterea lui Mitra din fecioara imaculată Anahita (procariota), care era o zeiță a fertilității, sursa primordială a apelor (a apelor vii) care curg din muntele cosmic (genomul procariotei). Ea l-a conceput pe Mitra din sămânța lui Zarathustra (spor bacterian). Mitra s-a înălțat la Empireu (virion = lăcaşul celor fericiți) şaizeci şi patru de ani mai târziu, iar documentele şi monedele parthiene poartă date duble, una numărând intervalele de la înălțarea din 208 î.Hr.

Mitul, aşa cum a fost promulgat în inițierea mitraică, a fost că el nu s-a născut dintr-o femeie, ci de la o stâncă împinsă în sus ca de o forță magică. Stânca era numită „stânca care l-a născut pe zeu”, *petra genetrix dei*. Şi el a apărut ca „făuritorul luminii”, *genitor luminis*, „zeul care a fost făuritorul născut dintr-o stâncă”, *deus genitor rupe natus*. Această naştere ciudată (din piatră, adică *virion*) este bine atestată în arta mithraică.

Petra genetrix este *lithos empsychos* („**stâncă animată**”) sau **baitylos** din greacă, aşa cum a fost numită piatra pe care Kronos a mâncat-o în mitul naşterii lui Zeus, care implică în mod similar o piatră în naşterea zeităților olimpiene, deoarece piatra l-a făcut pe Kronos (ADN-ul celular) să regurgiteze fraţii lui Zeus. Existau diverse *baetyls*, sau pietre sacre, în Levantul antic. Acestea erau venerate în practicile cultice şi erau adesea asociate cu zeul soarelui. Chiar şi Kaaba din Mecca conține o piatră neagră sfântă care îl precede pe profetul Mahomed. Se credea că acestea au căzut din cer sub formă de meteoriți (virioni) şi sunt adesea asociate cu vulturii (evadarea viruşilor din celule).

Aceste pietre sacre sunt un joc de cuvinte comun cu *petra* pentru „piatră” şi variante ale lui **pitra**, care este cuvântul ebraic pentru „**ciupercă**” (*ptr*) şi apare pe scară largă în limbile afro-asiatice ca indicând „a vedea, a contempla, a explica şi a interpreta”, apărând în egipteană, nabitaeană, ebraică, aramaică, feniciană, punică şi neopunică.

O „*piatră animată*” care găzduiește un zeu și care deschide poarta divină este o metaforă perfectă pentru o ciupercă psihoactivă.

Mitra apare în viziunile neofiților din timpul inițierii ca urmare a ingerării unei băuturi secrete care are drept componentă principală ciuperca *Amanita muscaria*.

Amanita muscaria varietatea formosa, Ontario, Canada (primele etape de maturizare)

Amanita Muscaria varianta Alba crește adesea în apropierea mestecenilor. Aceste ciuperci conțin cele două toxine ibotenic și muscimol. Atunci când sunt ingerate, aceste toxine conțin proprietăți halucinogene, dar pot afecta ficatul și sunt potențial fatale. Fotografiat în Royal Basin, 25 august 2007.

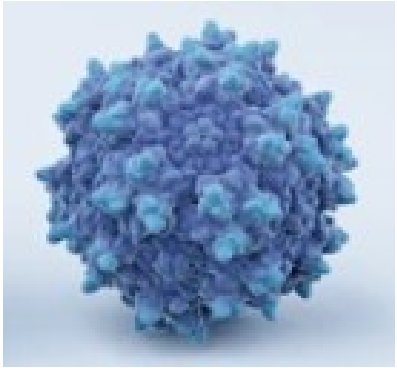

Virion

Virionul este o ”piatră vie”. Intrat în celulă și în circuitul metabolic al acesteia se clonează, virionul neavând organe de reproducere. În imaginile de mai sus se observă asemănarea incredibilă dintre un *virion* și ciuperca psihedelică *Amanita muscaria*. Varianta albă crește în apropierea mestecenilor despre care știm că șamanii îi folosesc pentru confecționarea stâlpilor pe care se urcă la cer sau coboară în lumea inferioară în timpul viziunilor.

Varianta roşie care creşte în apropierea pinilor ai căror conuri, semănând cu o piatră, dar şi cu virionul, este întâlnită în reprezentările lui Marduk sau a lui Dionysos.

Tăbliţă sumeriană, veche de mii de ani, care îl reprezintă pe zeul Marduk, purtând în mână un con de pin

Dionysos (Napoli, Muzeul arheologic național)

Conform ”*Dicționarului de simboluri*”, vol. 3, pg. 94, a lui Jean Chevalier şi Alain Gheerbrant, pinul este un simbol al nemuririi deoarece frunzişul lui este veşnic verde iar răşina lui nu se alterează. Dacă răşina se scurge de-a lungul trunchiului şi intră în pământ, dă naştere, după o mie de ani, unei ciuperci minunate, *fouling*, aducătoare şi ea de nemurire. În iconografia occidentală, conul de pin sau de brad apare uneori între doi cocoşi care se bat; această imagine o evocă pe aceea a celor doi balauri (ARN şi ADN) care îşi dispută perla (virionul): este vorba de simbolul adevărului manifestat. În China, pinul apare adeseori alături de alte simboluri ale longevității; el alcătuieşte o triadă împreună cu ciuperca şi cocorul (statul cocorului într-un picior simbolizează ARN-ul, iar nemuritorii zboară spre Insula nemuririi călare pe un cocor).

Mitra a ieşit din stâncă ţinând adesea în mână o torţă ca lumină ascendentă şi un pumnal.

Naştere din piatră sau con de pin. Gresie roşie (50 x 27 cm). Frankfurt, Heddernheim (stânga). Mithras se naşte din stâncă. Mithraeum San Clemente, Roma (dreapta).

Într-un relief de piatră din Vercovicium descoperit în afara fortului roman de la Housesteads, Marea Britanie, Mitra este văzut în momentul naşterii sale bruşte ca o ciupercă antropomorfizată. Deasupra bazei neprelucrate, într-un cerc oval deschis, trunchiul lui Mitra gol apare ieşind dintr-un ou, cu cele două jumătăţi ale sale vizibile deasupra capului şi sub şolduri. Braţele sale ridicate sunt pierdute, dar palmele sale sunt păstrate în marginea cercului, ţinând un pumnal şi o torţă. Deasupra capului său se află semnul echinocţiului de vară.

Relief din piatră din Corpusul Vermaseren, CIMRM 860

Relief din piatră de la Housesteads înfăţişând naşterea zeului Mithras dintr-un ou - simbol al timpului etern
(Historic England/Great North Museum)

Astfel, inițiații se puteau aștepta la aceeași experiență miraculoasă atunci când erau ridicați în sus din camera subterană îngustă, ca un ou, a Mithraeum-ului, spre Empireul celest înflăcărat, deoarece această stâncă a Nașterii era numită și „peșteră”, iar nașterea din stâncă era adesea descrisă, ca și *tauroctonia*, ca având loc într-o cameră cavernoasă. Armenii puneau un accent foarte puternic pe interpretarea bazată pe fertilitate a nașterii lui Mitra, susținând că acesta renaște, de fapt, în fiecare an din locuința sa din peșteră.

Petrogenia din Trier. Pe relief este reprezentată fațada unui templu: două coloane cu capiteluri, care susțin un timpan. Între coloane este reprezentată nașterea din stâncă a lui Mitra. În partea stângă, zeul tânăr și gol poartă un glob pământesc, iar cu partea dreaptă ridicată susține un cerc, pe care se află șase semne zodiacale.

În mod similar, nu numai că Hristos a fost înviat dintr-o peșteră, dar, potrivit lui Eusebiu și altor Părinți ai Bisericii, a existat o versiune a Nașterii Sale dintr-o peșteră.

Piatră de naștere a lui Mitra, învelită cu șarpe (ARN), din Austria.

3. Tauroctonia

Tauroctonia este o scenă centrală în iconografia şi ritualurile mithraismului, o religie misterică din perioada Imperiului Roman, care avea ca personaj principal divinitatea Mitra. Termenul provine din cuvintele greceşti „*tauros*” (taur) şi „*kteinein*” (a ucide) şi se referă la sacrificarea unui taur de către Mitra.

Tauroctonia este cel mai adesea reprezentată în reliefuri şi fresce în sanctuarele mithraice (numite *mithraea*).

Dura Europos, altar Taurocthony ”în formă de ciupercă”

Imaginea tipică îl înfăţişează pe Mitra, purtând o bonetă şi o mantie, ucigând un taur alb cu un pumnal. Scena este de obicei plasată într-o peşteră, iar în jurul său apar alte elemente simbolice:

- **Soarele şi Luna**, uneori reprezentate în colţurile superioare, simbolizând dimensiunile cosmice ale ritualului.
- **Un corb**, adesea plasat în apropierea taurului.
- **Doi purtători de torţe**: Cautes şi Cautopates
- **Un câine şi un şarpe**, care par să bea din sângele taurului.
- **Un scorpion**, care atacă organele genitale ale taurului.

Tauroctonia era probabil recreată simbolic în ritualurile mithraice, iar sanctuarele (mithraea) erau adesea construite subteran, pentru a reflecta scena mitică din peşteră.

În imaginea de mai jos vedem cum pe peretele frontal sau nişa altarului de vizavi de intrarea în Mithraeum-ul tipic, orientat spre est, spre soarele care răsare, este înfăţişată fapta eroică centrală a lui Mitra, uciderea taurului, aşa-numita *tauroctonie*. Evenimentul are loc într-o peşteră, iar plasarea *tauroctoniei* în nişa altarului identifică efectiv camera Mithraeum-ului ca fiind o astfel de peşteră.

Frescă din templul zeului Mitra din San Marino. Secolul al II-lea d.Hr.

În mod caracteristic, Mitra îşi abate privirea de la animalul muribund, pe spatele căruia îngenunchează. Această poziţie, puţin probabilă în realitate, este evident simbolică. Este semnificativ faptul că, atunci când îngenunchează pe animal, are, în esenţă, un singur picior funcţional, piciorul său drept prinzând copita posterioară dreaptă întinsă a taurului, care îngenunchează şi el. Este evident o simbolizare a ARN-ului viral, taurul simbolizând *virionul*, o concentrare a forţei sexuale masculine care va fi eliberată prin sacrificarea sa odată intrat în citoplasmă.

Atunci când culoarea este o opţiune, ca într-o frescă, Mitra este în mod caracteristic îmbrăcat în roşu, cu pantaloni persani, tunică şi o pelerină fluidă, uneori pictată cu firmamentul înstelat pe partea inferioară. Pelerina este uneori pătată cu alb sau cu stele atunci când culoarea este absentă. Acest motiv, cu pete albe pe fond roşu, apare uneori şi pe trupul îmbrăcat al lui Mitra, aşa cum se vede în fresca din Mithraeum Marino din Dealurile Alban de lângă Roma. Taurul este întotdeauna alb.

Există un flux de energie cosmică prin această configuraţie, Mitra privind în sus spre Soarele care răsare în spatele taurului şi îşi revarsă razele direct în ochii zeului, în timp ce taurul, cu gâtul arcuit tras puternic înapoi şi, de obicei, vertical ca stipele albe ale ciupercii *muscaria*, priveşte în sus direct spre Luna care coboară în faţa sa. Un flux similar este personificat de cei doi purtători de torţe care flanchează *tauroctonia*; unul în faţă, sub Lună, cu torţa îndreptată în jos, în timp ce celălalt din spate îşi ridică torţa în sus, spre Soare (sunt şi imagini în care este invers). De regulă, purtătorii de torţe au picioarele încrucişate, simbolizând ARN-ul monocatenar. Acest flux de lumină sau de energie prin *tauroctonie* indică o axă cosmică sau o poartă către un alt univers.

Boneta frigiană şi haina cu pete albe ale lui Mitra descriu atât multiplicitatea celor 10.000 de „ochi”, cât şi pălăria roşie a ciupercii entheogene, sau mai degrabă cornul de taur din care trebuie să bei băutura sacră pentru aţi apare în viziune zeul Mitra. Mitra şi taurul pe care îl sacrifică sunt o singură entitate, iar Mitra se oferă pe sine ca sacrificiu.

Interesant că şi dacii purtau bonete frigiene, chiar înainte ca mitraismul să pătrundă în Dacia.

Dac pe columna lui Traian

Tauroctonia de la Loggia Scoperta, reprezintă pe Mitra omorând taurul, purtând o haină largă în jurul corpului. Corbul este cocoţat pe mantia zburătoare a zeului; câinele, şarpele şi scorpionul pe locurile obişnuite. Cautes stă în faţa taurului; Cautopates de cealaltă parte, apucând cu stânga coada taurului. De multe ori coada taurului se termină într-un smoc de grâu. Amândoi nu au picioarele încrucişate.

În stânga: Tauroctonia de la 'Loggia Scoperta, în dreapta: coadă terminată în spice de grâu

Taurul Mithraic nu era un taur obişnuit, ci Taurul Cosmic. Carnea şi sângele său nu erau carne de vită, ci elementul principal al Euharistiei Mitraice, echivalentul Trupului şi Sângelui lui Hristos transsubstanţiate de creştini. Ingerându-l, iniţiatul devenea una cu divinitatea vie. Taurul este metafora criptată a Euharistiei care modifică conştiinţa. Peşterile Mitraice nu erau săli de banchet, iar sacramentul mithraic nu era mâncare obişnuită, ci, aşa cum îl numea Pliniu cel Bătrân, magică, adică entheogenă.

Euharistie mitraică. Fragment de basorelief, Konjica, Bosnia, Muzej grada, Sarajevo. Cei doi iniţiaţi de cel mai înalt grad sunt întinşi în centru, cu membrii celorlalte cinci ordine - Corbul, Persanul şi Leul în stânga, iar Soldatul şi Mireasa în dreapta. Un trepied cu patru pâini circulare marcate cu o cruce, reprezentând cele patru sferturi ale universului, se află în faţa mesei de banchet, drapată cu o piele de taur. Persanul (Perses) prezintă cornul de băutură, a cărui poţiune intoxicantă conferă nemurirea. Calcar, 37x27 cm. Museo Civito Archeologico Bologna.

În unele reprezentări, sub Sol, în stânga, îl vedem pe Mithra capturând taurul și apoi purtându-l pe spate, iar sub Lună, în dreapta, îl vedem pe Oceanus culcat și o reprezentare a nașterii zeului.

Schițele didactice oferă un cadru concret, cronologic pentru *tauroctonie*. Acestea prezintă evenimente de la începutul timpurilor: Saturn în repaus, apoi îi dă fulgerul lui Jupiter, care este apoi înfățișat lovindu-i pe giganții Anguiped. În continuare, este prezentată povestea lui Mithra însuși, de la nașterea sa „petrogenică” la ascensiunea sa pe carul soarelui, trecând prin izvorul pe care zeul îl aduce la viață lovind o stâncă cu o săgeată și apoi prin calvarul său cu taurul: urmărirea, capturarea și călătoria spre peștera sacrificiului. Această ultimă figură este într-adevăr cea care precede lupta cu taurul, dar este de obicei plasată pe margine sau în fundal. Evenimentele din jurul capturării se estompează în fundal, lăsând loc scenei sacrificiului, înconjurată în mod corespunzător de personaje și elemente rituale. După sacrificiu, relația lui Mithra cu Sol se schimbă. Îl vedem pe Sol îngenuncheat în fața lui Mithra, care îi înmânează un obiect ca în semn de adorație sau, uneori, de confruntare. Scena este urmată de o strângere de mână a zeilor deasupra unui altar și apoi de un banchet solemn. Relația lui Mithra cu Soarele este o parte importantă a mitului, mai ales după sacrificiu, dar este deja evocată în scena centrală, unde corbul stabilește legătura dintre ei.

Simbolismul uciderii taurului și elementele auxiliare spun împreună o poveste (adică misterul cultului, spus doar inițiaților), această poveste a fost pierdută și este acum necunoscută. Scena *tauroctoniei* rămâne una dintre cele mai misterioase aspecte ale mithraismului, deoarece lipsa documentelor scrise lasă multe interpretări deschise.

Din punctul de vedere al teoriei noastre, scena *tauroctoniei* dezvăluie ce se petrece cu un virion, simbolizat de taur, după intrarea în celulă. Mitra identificat cu genomul ARN sacrifică virionul și intră într-o putrefacție alchimică simbolizată de corb. Torța din stânga (simbol al energiei sexuale), corect îndreptată în jos, și purtată de Cautopates cu picioarele încrucișate, simbolizează coborârea genomului ARN în procariotă. Torța din dreapta este corect îndreptată în sus întrucât Mitra (genomul ARN clonat cu ajutorul procariotei simbolizate de Lună) este pregătit să părăsească procariota peșteră-închisoare. Așa apare în monumentele mitraice din Dacia. Scorpionul, șarpele și câinele, simboluri ale transcriptazei, integrazei și proteazei, contribuie la realizarea clonării genomului viral.

4. Elemente simbolice

a. Zeul Mitra

CIMRM 1400. Tauroctonie din Sterzing în Tirol. Culoarea este modernă.

Mitra apare purtând o bonetă frigiană de culoare roşie, uneori pătată cu stele, şi adesea în mijlocul focului, ca în Mithraeum-ul de la Dura-Europos, unde atât boneta, cât şi stânca sunt în flăcări. Părul este uneori vopsit în galben-auriu, lucru la fel de semnificativ, nu numai pentru asimilarea zeului cu Apollo-Helios, ci şi din metafora sa etnofarmacologică ca Lână de Aur. Boneta este un element atât de esenţial al iconografiei sale, încât aproape niciodată nu este reprezentat fără ea, motiv pentru care are epitetul de *Pileatus*, „cel cu bonetă”, şi, deoarece este invariabil roşie şi adesea pătată sau poleită cu bijuterii, a fost numit în mod corespunzător „cel cu bonetă roşie”.

Metafora bonetei este atât de natural sugestivă încât termenul botanic pentru vârful ciupercii este *pileus* şi apare frecvent în folclor, basme, obiceiuri populare de Anul Nou, cum ar fi „Scufiţa Roşie”, ”Moş Crăciun”, ”Capra”, şi printre zânele micuţe care frecventează pădurile.

Antropomorfismul lui Mitra ca o creatură cu un singur picior sau picior operativ derivă şi din asocierea sa cu un anumit copac gazdă ca fruct al acestuia, cum ar fi un con.

Mithras, Cautes şi Cautopates ca nişte capete capsulate într-un pin (stânga). Detaliu, Kreis-und-Stadtmuseum, Dieburg. Mithras ca un cap acoperit într-un pin (centru şi dreapta). Detaliu, Frankfurt-Heddernheim, Stadtisches Museum, Wiesbaden.

b. Taurul

Conform ”*Dicţionarului de simboluri*”, vol. 3, pg. 337, a lui Jean Chevalier şi Alain Gheerbrant, taurul sugerează ideea de putere şi de pornire irezistibila. El îl evocă pe masculul năvalnic. În tradiţia greacă, taurii neîmblânziţi simbolizau dezlănţuirea violenţei. Ei îi erau consacraţi lui Poseidon, zeul mărilor şi ai furtunilor, lui Dionysos, zeul virilităţii fecunde. Taurul alb întruchipează energia sexuală. În sacrificiul mitriac al taurului vedem pătrunderea principiului masculin în cel feminin, a focului în umed, a Soarelui în Lună, explicându-se astfel simbolismul fecundităţii. De altfel, în cultul Taurul vedic, se spune că îşi scoate câte o copită din pământ la capătul fiecăreia din cele patru vârste : când şi le va fi scos pe toate, temeliile lumii se vor nărui. Divinităţile lunare mediteraneene şi orientale erau reprezentate sub forma unui taur şi învestite cu atribute taurine. În Persia, luna era Gaocitha, păstrătorul sămânţei taurului, căci după un mit străvechi, taurul primordial şi-a lăsat sămânţa în astrul nopţii (simbol al procatriotei). Taurul lui Mithra, divinitate solară, simbolizează moartea şi învierea zeului. În ebraică, prima litera a alfabetului, **alef**. care înseamnă taur, este simbolul Lunii din primul pătrar, ca şi numele semnului zodiacal în care începe seria caselor lunare. La egipteni, taurul Apis, de-abia dispărut prin sacrificare, renaşte într-un alt învelit trupesc pieritor, putând fi recunoscut în mijlocul cirezilor, după o pată neagră din frunte, de pe grumaz sau de pe spinare, şi după culoarea lui albă.

Terminare cozii taurului cu un ştiulete sau spic de grâu simbolizează fiul născut din hierogamia Cer-Pământ. Spicul conţine bobul de grâu care moare, fie pentru a hrăni, fie pentru a încolţi. Spicul şi ştiuletele sunt şi imaginea ejaculării.

Royal-Athena Galleries de New York, Art of the Ancient World, vol. XI (27 Janvier 2000).

La fel cum Mitra se uită la Soare, la fel taurul se uită la Lună, al cărei barcă este uneori reprezentată trasă de unul sau doi tauri. Cele două vârfuri ale semilunii, care se găsesc frecvent în spatele capului Lunii atunci când aceasta apare sub formă de bust, evocă coarnele taurului, care este, de asemenea, reprezentat uneori în anumite piese pe o semilună, ca și cum s-ar afla într-o barcă.

b. Purtătorii de torțe

Sub reprezentările Soarelui și Lunii, în poziții corespunzătoare, se află cei doi Dadofori, purtând șepci frigiene și ținând torțe aprinse. Cautes, cu torța ridicată pentru a simboliza predominanța luminii, este plasat în mod corect sub figura solară, în timp ce Cautopates, cu torța coborâtă pentru a indica prelungirea orelor de întuneric, este plasat sub figura lunară. Cautès poate fi însoțit de un cocoș, iar Cautopatès de o bufniță.

La fel ca în scena creștină a Nașterii Domnului, păstorii au asistat la nașterea miraculoasă a lui Mithras, enigmaticii Cautes și Cautopates, care, la fel ca el, poartă capișoane roșii. Capișoanele singure îi reprezintă uneori, la fel ca gemenii Dioscuri, cu care sunt uneori identificați.

Dioskouroi (Dioscuri) erau fiii gemeni ai lui Zeus rezultați din aventura acestuia cu Leda. El a sedus-o pe aceasta în timp ce se afla sub forma unei lebede, iar rezultatul a fost un ou din care au ieșit, fiecare păstrând jumătate din coajă sub forma capișoanelor lor roșii frigiene distinctive. Unul era muritor, iar celălalt nemuritor, dar își împărtășeau soarta, alternând între viață și moarte în zile succesive.

Fiecare dintre însoțitorii lui Mithras poartă de obicei cel puțin o torță, iar aceștia indică cele două direcții ale luminii sau alternanța similară dintre viață și moarte exprimată în Dioskouroi. Ei sunt asemănători cu cei doi tâlhari răstigniți împreună cu Hristos, unul destinat mântuirii, celălalt coborârii în lumea subterană. În tradiția medievală, ei devin fecioarele înțelepte și nebune, primele ținând lămpile în poziție verticală, celelalte cu lămpile neiluminate și cu capul în jos.

Relieful tauroctoniei mithraice de la Aquiliea este expus în prezent la Viena.

Cautes, care aparent reprezintă soarele care răsare, își îndreaptă torța în sus, uneori cu cocoșul care anunță zorii, pasărea numită în greacă *„persană”*, la picioarele sale, în timp ce Cautopates își inversează torța pentru apusul soarelui; sau poate că ei reprezintă fazele echinocțiale solare. Cautes este asociat cu capul taurului și stă în fața acestuia, în timp ce Cautopates este la capătul cozii taurului și stă în spate, adesea ținând-o în mână.

Gemenii „Cappedones” (cei cu capișon) nu iau niciodată parte la acțiune. Ei par incapabili să stea pe două picioare, dar se apleacă cu picioarele încrucișate ca Dioskouroi, pentru a părea ca Unu-picioare antropomorfizat. Poate că acest lucru sugerează și încrengătura spiritului de foc încastrat în umezeala materiei spongioase a ciupercii, deoarece ambele sunt, de asemenea, asociate cu trăsnetul, focul ceresc, care, la fel ca ciuperca, suflă metaforic ca un taur și era considerat în mod obișnuit forța sa generatoare.

Cautes este numit „arzătorul”, iar Cautopates este numit în mod similar, dar este superiorul geamănului său, cu terminația suplimentară din persana veche **pat**, care înseamnă „**stăpân**”. Prin urmare, „Focul” și „Domnul Foc” sunt ambele aspecte diferite ale lui Mithras însuși și amintesc triada vedică Varuna-Mitra-Agni, unde Agni este divinitatea focului asociată în mod obișnuit cu Soma. Așa cum se cuvine pentru numele său de unificator, Mithras însuși ocupă mijlocul între cei doi însoțitori ai săi.

Faptul că taurul reprezintă în secret o ciupercă este indicat și de faptul că Mithras se naște uneori din stâncă, ca în fresca de la Dura-Europos, ținând în mână nu un pumnal, ci un cârlig de tăiat sau o *harpă* (o sabie curbată cu o muchie laterală dreaptă), iar acesta este instrumentul pe care îl va folosi pentru *tauroctonie*. *Harpa* este un instrument agricol folosit pentru a tăia plantele sălbatice și a le transforma în plante cultivate productive.

O pereche de statui de marmură din Mithraeum-ul din Sidon îi înfățișează pe cei doi însoțitori cu picioarele neîncrucișate. Cautopates, identificat prin torța orientată în jos, mânuiește un topor dublu, ale cărui lame juxtapuse la boneta frigiană sugerează identitatea sa cu o ciupercă.

Purtătorul de torțe Cautopates cu topor dublu. Detaliu al statuii de marmură, Mithraeum Sidon.

Proeminența unui astfel de instrument în iconografia mithraică poate indica și faptul că Mithras nu sacrifică un animal, ci culege o plantă sacramentală.

Mithras, ca și scutierii săi, este **Un picior** pe relieful din Mithraeum-ul de la Saint Aubin, când iese dintr-o grămadă de pietre, cu un picior ascuns, rămas încă în urmă.

Uneori Mithra țâșnește din stâncă, precum Atlas ținând în mână globul ceresc. Aceasta este stânca din care lumina coboară din nou pe pământ, căci bolta cerului era asemenea camerei boltite a Mithraeumului.

Relieful Tauroctoniei din Mithraeumul „Heidenfeld” (Germania), acum în Wiesbaden.

c. Câinele și șarpele

Detaliu din CIMRM 593: câine și șarpe în dreptul rănii taurului.

Conform ”*Dicționarului de simboluri*”, vol. 1, pg. 326, a lui Jean Chevalier şi Alain Gheerbrant se spune despre câine următoarele:

Prima funcţie mitică a câinelui, universal atestată, este aceea de psihopomp. călăuză a omului în întunericul morții după ce îi va fi fost tovarăș în lumina vieţii. Are misiunea de a închide sau de a nimici pe duşmanii luminii şi de a păzi porţile locurilor sacre.cu ea. Pentru populaţia chiluk de pe Nilul Alb şi din toata regiunea Nilului Superior, câinele a furat focul de la şarpe, de la curcubeu, de la divinităţile cereşti sau de la Marele Spirit, aducându-l în vârful cozii. Pentru mayaşi, câinele călăuzește soarele sub pământ. În Tibet, câinele este semnul apetitului senzual şi al sexualităţii. Pentru unii tătari, Dumnezeu, când a făcut lumea, a lăsat omul în grija câinelui pentru a-l păzi de lucrările diavolului. Dar câinele s-a lăsat cumpărat de cel rău, şi a devenit astfel singurul răspunzător de căderea omului. La început gol, câinele primeşte blana de la diavol ca recompensă pentru trădare (prin transcriptază inversă și ARN-ul viral primește un înveliș ce-i permite să se deghizeze în ADN).

Din acelaşi *Dicționar de simboluri* aflăm că omul şi şarpele sunt opuşi unul celuilalt. Dacă omul se situează la capătul unui îndelungat efort genetic, trebuie în schimb să plasăm această făptură rece, lipsită de picioare, de păr şi de pene, la începutul efortului amintit (este vorba de ARN). Șarpele țâșnește întotdeauna dintr-o văgăună sau dintr-o crăpătură, şi scuipă fie moarte, fie viaţă, reîntorcându-se apoi în invizibil. Aservindu-şi sexele, aşa cum îşi aserveşte toate contrariile, el este deopotrivă femelă şi mascul, geamăn cu sine, ca atâția alți zei creatori care apar întotdeauna, sub prima lor înfăţişare, ca şerpi cosmici. Simbolismul şarpelui este efectiv legat de însăşi ideea de viață; în arabă, şarpele este **el-hayyah**, iar viața **el-hayat**. *El-Hay,* unul dintre principalele nume dumnezeieşti, trebuie tradus nu prin *Cei viu*, aşa cum se face adeseori, ci prin Cei de Viață Dătător, cel care dă viață sau care este principiul însuşi al vieții (ARN). Șarpele Uruboros este veşnica prefacere a morţii în viață, căci el îşi înfige colții cu venin în propriul trup. În *Codexul de la Dresda* apare o pasăre de pradă ce-şi înfige ghearele în trupul şarpelui pentru a stoarce din el sângele din care va fi plămădit omul civilizat. Ştiinţa şarpelui îşi întinde puterea şi asupra împărăţiei umbrelor, şi a-upra celei a luminii. Împacă sufletul şi spiritul, cele două zone ale conştiinţei. Nici o făptură, pe pământ, nici în infern, n-a luat naştere fără şarpe, proclama perații, gnostici din secolul al lll-lea.

Șarpe ieșind din boneta frigiană, sub botul Taurului, la baza unui chiparos, cu Mithras ieșind din copacul alăturat și purtând și el taurul.
Detaliu din relieful tauroctoniei, Mithraeum Heddernheim.

Câinele şi şarpele se grăbesc să soarbă Sângele Taurului pentru că din el, potrivit unei relatări, vor răsărit nu numai spice de grâu (sau mai exact cincizeci şi cinci de feluri de cereale), ci şi douăsprezece plante medicinale.

d. Corbul

Detaliu din CIMRM1083: Relieful Tauroctoniei din Mithraeum-ul „Heidenfeld”

Corbul, pasărea sacră a zeului Mercur, care prezidează primul grad iniţiatic al adepţilor cultului mitraice, numit Corax, care în latină înseamnă, tocmai, „corb”, îl găsim de obicei sprijinit pe mantia fluturândă a lui Mithras, ca şi cum aceasta s-ar fi solidificat prin magie. În alte imagini (cea de la Pisa) apare pe un pinten stâncos ridicat în spatele zeului. Culoarea neagră a păsării, reprezentând primul grad al scării iniţiatice, reprezintă *nigredo*, moartea mistică, coborârea în lumea subterană, putrefacţia alchimică: trecerea obligatorie spre evoluţia spirituală. Negrul este, de asemenea, culoarea întunericului, a adâncurilor pământului: atât în cultul lui Mitra, care se desfăşura în locuri subterane sau în clădiri boltite imitând peştera în care se spune că Mitra şi-a făcut sacrificiul, cât şi în cele închinate Marii Mame, unde divinităţile venerate aveau adesea un caracter „chtonic”.

Corbul reprezintă Cuvântul divin (Logos) care, ca în Evanghelia după Ioan, a fost la început pentru a iniţia procesul Genezei, negrul său fiind un indiciu al invizibilităţii sale primare, precedând lumina razelor solare în negura Peşterii Lumii. În tradiţiile creştine, el şi-a schimbat culoarea şi a devenit porumbelul Întrupării şi cel care a anunţat regenerarea lui Iisus ca Fiu al lui Dumnezeu atunci când a ieşit din botezul Său în râul Iordan. Corbul este probabil o variantă a vulturului care a adus Soma pe Pământ, deoarece ambele păsări sunt citate ca purtătoare ale lui **xvarr** sau ale Duhului Sfânt (pneuma) sau, de fapt, se completează reciproc: corbul a adus spiritul de viaţă înflăcărat (*hvareno = animus*, *pneuma*, psyche, suflet-vânt), în timp ce vulturul a adus *haoma* ca substanţă materială apoasă din rocile noroioase, căldura solară inspiratoare (şi însetată) şi lichidul intoxicant pentru întruparea sa.

e. Scorpionul

Din ”*Dicţionarului de simboluri*”, vol. 3, pg. 210, a lui Jean Chevalier şi Alain Gheerbrant scorpion aflăm despre scorpion că noaptea **î**ncarnează spiritul războinic, duşmănos, întotdeauna la pândă şi pus pe ucidere. Pe timpul zilei, el simbolizează abnegaţia şi sacrificiul matern, căci puii săi, potrivit legendei, îi zdrelesc pântecul şi îi mănâncă măruntaiele înainte de naştere. Scorpionul poate căpăta întreaga ambivalenţă simbolică a şarpelui.

Detaliu din CIMRM 593: scorpionul se îndreaptă spre testiculele taurului.

În scena *tauroctoniei* scorpionul, simbol al sistemului imunitar al celulei, încearcă să otrăvească organele genitale ale victimei - sămânța regeneratoare a virionului.

f. Soarele și Luna

De obicei, în partea superioară a reprezentărilor tauroctomiei, la ambele capete, se află reprezentările clasice ale Soarelui şi Lunii; primul, sub forma chipului turtit al unui tânăr suprapus pe discul solar, iar cea de-a doua, sub forma unei tinere fecioare cu capul acoperit de un văl, suprapusă pe o semilună orizontală.

Detaliu din CIMRM 641: Scena Tauroctoniei pe partea A a unui basorelief roman cu două fețe. Secolul al II-lea sau al III-lea, găsit la Fiano Romano, lângă Roma, expus în prezent la Luvru.

Alți zei născuți din piatră

„Naşterea din piatră” poate fi întâlnită şi în marile civilizații din China, America Centrală (Inca, Maya), în tradițiile anumitor triburi din America de Sud, la greci, la semiți, în Caucaz şi, în general, din Asia Mică până în Oceania.

Redau mai jos un extras din eseul lui Jim R. McClanahan[3].

1. Yu cel Mare

Yu cel Mare, un semizeu, rege înțelept şi fondator al dinastiei Xia, este în general portretizat în miturile sale fie erupând violent din partea sau spatele mamei sale, fie ieşind (sau fiind tăiat cu un topor) din corpul executat al tatălui său Gun, cunoscut pentru încălcarea ordinii naturale prin furtul „solului care se reînnoieşte singur” al lui Dumnezeu în încercarea sa de a opri potopul.. Cu toate acestea, câteva surse menționează pe scurt naşterea sa litică. De exemplu, Huainanzi din era Han afirmă simplu: „Yu s-a născut dintr-o piatră” (Cook & Luo, 2017, p. 100). Lewis (2006) explică faptul că naşterea din piatră a lui Yu este legată de vechile credințe chineze despre puterea fertilă şi creatoare a pietrei, după cum reiese din altarul de piatră al Înaltului Potrivitor (Gao mei), la care se rugau cuplurile căsătorite pentru copii, precum şi din legendele despre repararea cerului cu cinci pietre magice de către zeița primordială Nuwa, prototipul mitic al Înaltului Potrivitor.

Interesant este faptul că Diwang Shift din era Jin afirmă că mama lui Yu a rămas însărcinată prin înghițirea de semințe magice şi de o „perlă divină” (shenzhu), un tip de piatră (virion ARN), şi chiar îi localizează naşterea într-un loc numit „Stone Knob” (Shiniu) (Cook & Luo, 2017, p. 101). În timp ce mama nu este o piatră, naşterea sa este efectuată de o piatră şi are loc într-un loc numit piatră. În acest caz, perla divină este o încapsulare a aceloraşi forțe masculine cereşti şi feminine terestre care contribuie la crearea lui Wukong.

3 https://journeytothewestresearch.com/2020/06/05/sun-wukong-and-births-from-stone-in-world-mythology/

2. Qi din Xia

Fiul lui Yu, Qi sau Kai, ambele însemnând „deschis”, se spune într-o sursă de la începutul secolului al IV-lea că s-a născut tot din piatră:

> *Când Yu controla inundațiile și făcea o trecere prin Muntele Huanyuan, s-a transformat într-un urs vorbindu-i fetei Tushan: „Dacă vrei să-mi dai ceva de mâncare, când auzi sunetul unei tobe, vino la mine”. Dar Yu a sărit pe o piatră și din greșeală a bătut cu toba pe ea. Fata din Tushan a venit în față, dar când l-a văzut pe Yu în chip de urs, i-a fost rușine și a fugit. Ea a ajuns la poalele muntelui Songgao, când s-a transformat într-o piatră și a dat naștere lui Qi. Yu a spus: „Dă-mi înapoi fiul meu!” Piatra s-a despicat atunci pe flancul său nordic și Qi s-a născut* (Birrell, 1999, p. 123).

Lewis (2006) notează că textele timpurii, cum ar fi Diwang Shift, susțin că această fiică a clanului Tushan se numește Nuwa (cu variații ale prenumelui ei), dovedind că Yu și zeița erau căsătoriți în unele tradiții. Acest lucru întărește apoi asocierea dintre căsătorie, procreare și pietre.

Birrell (1999) explică un text apărut în epoca Zhou până în epoca Han, Guicang care consemnează că a încercat să „fure” (qie) muzica din cer, în timp ce Shanhaijing afirmă că a primit-o ca dar de la tărâmul de sus (pp. 83-84). Deși nu are legătură directă cu povestea nașterii lui Qi din piatră, acest lucru arată că cel puțin o tradiție credea că Qi a călcat pe urmele bunicului său furând din cer și încălcând ordinea naturală.

3. Copiii Bodhisattvei Hilumandju

Un mit explică originea popoarelor tibetane de la o maimuță magică și o stâncă-oglindă (bragsrin mo).

Stânga: *O pictură modernă înfățișând maimuța și căpcăunul de stâncă din mitul tibetan*
Dreapta: Nașterea maimuței din piatră de Zhang Moyi.

Deși dovezile despre acest mit datează cel puțin din secolul al VII-lea, cea mai cunoscută versiune provine din Many Kambum (secolele XII-XIII). Conform poveștii, Buddha îl însărcinează pe Avalokitesvara Bodhisattva să convertească creaturile malefice din „Țara Zăpezilor” (Tibet) la budism. Acesta îl trimite pe avatarul său, Bodhisattva Hilumandju (posibil o referire la Hanuman), un rege maimuță cu mari puteri spirituale, să mediteze pe vârful unui munte din Tibet. O stâncă ajunge la palatul său și încearcă să îl seducă luând forma unei maimuțe și apoi a unei femei umane, dar de fiecare dată avansurile sale sunt respinse din cauza concentrării sale supranaturale. Ca urmare, maimuța amenință că se va împerechea cu un căpcăun și va produce o rasă de creaturi

demonice care vor devora lumea, aruncând astfel păcatele asupra regelui maimuțelor dacă nu o ia de soție. Așadar, după ce s-a sfătuit cu stăpânul său, Hilumandju a acceptat să devină soțul ei.

4. Diorphus

Se spune că fiul lui Mithra, Diorphus, s-ar fi născut tot dintr-o piatră. Pseudo-Plutarch scrie:

> *Aproape de acest râu [Araxesl se află muntele Diorphus, numit astfel de la Diorphus, fiul Pământului, despre care se spune această poveste: Mithra, dorind să aibă un fiu, dar urând femeia, s-a întins pe o piatră, până a încălzit-o în așa măsură încât piatra a devenit mare, și la momentul stabilit a născut un fiu, numit Diorphus care, crescând și luptând cu Marte, a fost ucis de el, dar prin providența zeilor a fost transformat în muntele care a fost numit Diorphus după numele său.*

Diorphus este asemănător Maimuței, lui Qi din Xia și copiilor Bodhisattvei Hilumandju, deoarece este produsul unei forțe cerești masculine (Mithra) și al unei forțe pământești feminine. El și Qi împărtășesc o legătură suplimentară, deoarece ambii sunt fiii unor ființe care s-au născut ele însele din piatră. Și, la fel ca Wukong, Diorphus încalcă ordinea naturală prin provocarea zeilor (în acest caz, Marte) și este învins, fiind transformat într-un munte după moartea sa. Deși nu este exact același lucru, rezultatul final amintește de întemnițarea Maimuței sub Muntele Cinci Elemente.

5. Agdistis

Zeul Agdistis este o ființă monstruoasă, hermafrodită, născută de Zeus. Povestea sa este consemnată de Arnobious din Sicca (mort în jurul anului 330):

> *În limitele Frigiei, spune el (Timotheus), există o stâncă de o sălbăticie nemaiauzită din toate punctele de vedere, al cărei nume este Agdistis, numit astfel de băștinașii din acel district. Pietre luate din ea, așa cum le poruncise Themis prin oracolul ei, Deucalion și Pyrrha, au fost aruncate pe pământ, în acel moment golit de oameni; din care și această Mare Mamă, așa cum este numită, a fost modelată împreună cu celelalte și animată de zeitate. Ea, dată spre odihnă și somn chiar pe vârful stâncii, Jupiter a asaltat-o cu cele mai lascive dorințe. Dar când, după îndelungi lupte, nu a putut realiza ceea ce își propusese, el, zădărnicit, și-a cheltuit poftele pe piatră. Acest lucru l-a primit piatra și, cu multe gemete, Acdestis (Agdistis) s-a născut în luna a zecea, fiind numit așa de la mama sa, piatra. În el a existat o putere și o ferocitate a dispoziției dincolo de control, o poftă făcută furioasă și derivată din ambele sexe. El a jefuit cu violență și a devastat; el a împrăștiat distrugerea oriunde l-a condus ferocitatea dispoziției sale; el nu i-a privit nici pe zei, nici pe oameni, nici nu s-a gândit la ceva mai puternic decât el; el a disprețuit pământul, cerul și stelele.*
>
> *Acum, după ce în consiliile zeilor s-a analizat de multe ori prin ce mijloace ar putea fi posibilă fie slăbirea, fie limitarea îndrăznelii sale, Liber, ceilalți rămânând în urmă, și-a asumat această sarcină. Cu cel mai puternic vin, el droghează un izvor la care Acdestis recurgea mult, unde obișnuia să potolească căldura și setea arzătoare stârnite de sport și vânătoare. Acdestis se duce acolo să bea atunci când simte nevoia; el înghite cu prea multă lăcomie în venele sale deschise. Depășit de ceea ce nu este obișnuit, este trimis la culcare. Liber se apropie de capcana pe care i-o întinsese; peste piciorul său aruncă un capăt al unui ștreang format din fire de păr, împletite foarte bine; cu celălalt capăt îi prinde membrele intime. Când aburii vinului au trecut, Acdestis se pornește furios, iar piciorul său trăgând lațul, prin forțele proprii se jefuiește de sexul său; odată cu sfâșierea acestor*

părți are loc o imensă scurgere de sânge; amândoi sunt purtați și înghițiți de pământ; din ei răsare deodată, acoperit de fructe, un pom de rodie... (Burkert, 1979, pp. 255-256).

6. Armilus

Cartea lui Zerubbabel (secolul al VII-lea) îl descrie pe Armilus, o figură evreiască anti-Mesia, ca fiind odrasla Satanei și un cuceritor al lumii care îi va obliga pe toți să se închine mamei sale litice. Knohl (2009) prezintă secțiunea în care Zorobabel află de Armilus de la un înger:

> *Acest oraș este Ninive, orașul vărsării de sânge, care este Roma cea mare. Și l-am întrebat: „Când va fi sfârșitul acestor lucruri îngrozitoare? Iar el m-a luat de mână și m-a dus în casa rușinii. Și mi-a arătat acolo o piatră de marmură în forma unei fecioare foarte frumoase. Și mi-a zis: „Ce vezi, Zorobabel? Iar eu am răspuns: „Văd o piatră de marmură în forma unei femei foarte frumoase”.*
>
> *Iar el mi-a spus: Această piatră este soția lui Belial [Satana], iar când o va vedea Belial, se va culca cu ea, iar ea va rămâne însărcinată și îl va naște pe Armilus, iar ea va fi idolatrul de căpetenie. Și el (Armilus) va stăpâni peste întreaga lume și stăpânirea lui va fi de la un capăt al pământului până la celălalt capăt al pământului. Și el va face semne. Se va închina la dumnezei străini și va rosti cuvinte împotriva Celui Preaînalt și nimeni nu va putea sta împotriva lui. Și toate națiunile se vor rătăci după el, în afară de Israel.*
>
> *Iar el, Armilus, va lua pe mama sa din casa rușinii și toate locurile și toate neamurile se vor închina acestei pietre și îi vor aduce jertfe și libații. Și nimeni nu va putea să se uite la fața ei din cauza frumuseții ei. El este Arimolaus, fiul lui Satan, și va deveni rege în Emaus, cetatea tatălui său, iar frica lui va cădea în toate locurile (pp. 79-81).*

*

O altă tradiție explică faptul că Armilus se va autoproclama Dumnezeu și, după ce va câștiga încrederea creștinilor, va conduce o armată vastă pentru a-i decima pe evreii care i se împotrivesc. În cele din urmă, însă, Dumnezeu sau Mesia îi va aduna pe israeliții împrăștiați și îl va învinge pe Armilus:

> *Dar cum Armilus insistă totuși să fie recunoscut ca Dumnezeu de către evrei, iar aceștia îi strigă că el este Satana și nu Dumnezeu, izbucnește o luptă crâncenă între Armilus cu o imensă armată păgână, pe de o parte, și Neemia cu 30.000 de eroi evrei, pe de altă parte. Această luptă inegală se încheie cu moartea „Mesiei efraimitului” și a unui milion de evrei. După un interval de patruzeci și cinci de zile, ... Mihail va suna din trâmbiță; apoi Mesia și Ilie vor apărea, vor aduna pe cei risipiți din Israel și se vor îndrepta spre Ierusalim. Armilus, înflăcărat împotriva evreilor, va mărșălui împotriva lui Mesia. Dar acum Dumnezeu Însuși va lupta împotriva lui Armilus și a armatei sale și îi va distruge; sau Mesia, conform unei versiuni, îl va ucide pe Armilus prin suflarea gurii sale* (Kohler & Ginzberg, 1906, p. 119).

7. Soslan

Eroul Soslan, cunoscut și sub numele de Sozryko, apare într-un ansamblu de legende asociate cu Saga caucaziană Nart:

> *Văzând-o pe frumoasa Satana [mama Narților] spălând haine pe malul râului, un cioban de peste râu și-a vărsat sperma pe o piatră din care, nouă luni mai*

târziu, a ieșit copilul Soslan. După ce a crescut, acesta a cerut să fie „scăldat” în laptele unei lupoaice, tratament menit să-l facă invulnerabil. Fierarul divin Kurdalagon l-a aruncat într-un jgheab care conținea o sută de piei de capră cu lapte, dar cum jgheabul era prea scurt, Soslan a fost nevoit să-și îndoaie genunchii, care, prin urmare, nu au fost scăldați și a rămas astfel vulnerabil.

După o Lungă existență dedicată isprăvilor de război, majoritatea miraculoase, Soslan a insultat-o pe fiica lui Balsag, un fel de spirit ceresc, care s-a răzbunat descărcând asupra lui Soslan o roată de oțel vie pe care o controla. Eroul a fost lovit succesiv de roată în toate părțile corpului său și a respins-o fără să fie rănit până când, la sfatul trădătorului Syrdon [o figură asemănătoare lui Loki], roata l-a lovit în genunchi și i-a sfărâmat.

Conform unei variante din estul Circasiei, Soslan s-a dedat la un joc în timpul căruia Narții, din nou la instigarea lui Syrdon, au aruncat spre el din vârful unui deal o roată făcută din oțel zimțat. Aceasta l-a lovit pe distratul Soslan în genunchi (Honigsblum, 1993, p. 264).

Există o descriere completă a nașterii mitice din piatră a eroului Nart Soslan. Ea este descrisă ca fiind de natură vulcanică, cu piatra de naștere crescând pe măsură ce este coaptă într-un cuptor timp de nouă luni. Și, în cele din urmă, copilul se naște strălucind roșu aprins, determinând un zeu al fierarilor să-l stingă și să-l recoacă în apă.

Erau doi frați, fiii lui Sajem. Cel mai mare se numea Zartyzh, iar cel mai mic Shawey. Într-o zi, Setenaya [Satana] se scălda lângă râu. Pe malul celălalt al apei se afla unul dintre acești frați, păstorul Nart Sajemuquo Zartyzh, numit și Tezhidada, „Berbecul cel Bătrân”. Din locul în care se afla el o putea vedea pe doamna Setenaya. Când fratele acela a văzut-o pe frumoasa ispititoare mergând înainte și înapoi, fără să stea locului, împrăștiindu-și hainele, nu și-a mai putut stăpâni pasiunea. A fost fermecat de frumusețea ei și astfel a dat drumul unei săgeți de fluid bărbătesc.

„Setenaya” Vine la tine.”

„Deci, las-o să vină, dar de ce ai făcut asta?” a spus Setenaya.

„Hei, Setenaya! Ziua am grijă de oi. Noaptea, când vin la tine, lancea este întotdeauna înfiptă în pământ, în fața casei tale, așa că cum ai vrea să fac?”, a spus ciobanul.

Un abur gros s-a ridicat în timp ce fulgerul a trecut pe deasupra apei, urmând un traseu până când a ajuns la Setenaya, dar fulgerul de dorință a ratat-o de puțin și a căzut în schimb pe o piatră care se afla lângă ea pe malul râului. Setenaya a luat piatra, a înfășurat-o într-o pânză caldă, a adus-o acasă și a pus-o în sobă. Zi de zi, piatra a crescut. A zăcut timp de nouă luni și nouă zile. În acest timp, a crescut în dimensiune și a devenit foarte mare. Doamna Setenaya și-a pus oamenii să ducă piatra la fierăria lui Tlepsh. Acolo, ea i-a cerut lui Tlepsh, zeul fierăriei, să spargă piatra.

Tlepsh a făcut așa cum îi ceruse ea. Din interiorul pietrei a ieșit un băiețel, strălucitor ca focul. Copilul a căzut pe partea din față a rochiei lui Setenaya și a ars prin ea până când a căzut la pământ. Tlepsh l-a prins cu cleștele său de fierar și, ținându-l de coapse, l-a scufundat de șapte ori în apa pentru moară, răcorind astfel copilul. Apoi, încă o dată, Tlepsh a luat copilașul cu cleștele său metalic de coapse și l-a călit de șapte ori, astfel încât pielea copilului a devenit puțin mai flexibilă. Copilul a devenit ca o ființă umană, dar pielea lui a rămas dură, ca oțelul călit. Tlepsh l-a numit pe copil Sawseruquo [Soslan] și i l-a dat înapoi lui Setenaya.

Pe coapse, acolo unde Tlepsh îl ținuse cu cleștele, pielea lui Sawseruquo rămăsese moale ca pielea umană și, pentru că coapsele îi fuseseră strânse, el avea picioarele arcuite (Colarusso, 2015, pp. 52-53)

Mithraismul în Dacia

În Dacia sau descoperit numeroase monumente mitraice cum este cel expus la *Museum of Dacian and Roman Civilisation.*

Tauroctonie Sarmizegetusa
(Muzeul Civilizaţiei Dacice şi Romane din Deva)

Aceste monumente se pot împărți, luându-se în considerare forma lor, în trei categorii. În prima categorie intră reliefurile care reprezintă scena tauroctoniei. În cea de-a doua categorie se pot enumera statuile care reprezintă pe zeul Mithra născându-se din stâncă, iar a treia categorie cuprinde altarele și inscripțiile izolate dedicate acestui zeu, precum și diferite alte obiecte care se foloseau în cultul mithraic.

Specific pentru toate țările din Balcani este reprezentarea grotei/peșterii printr-o nișă boltită și înlocuirea torței din mâinile dadoforilor cu un *pedum*, toiag specific păstorilor și simbolizând ARN-ul viral.

Cioban român sprijinit pe un pedum

Patru simboluri ne atrag atenția aici: peștera, păstorul, oile și toiagul. *Dicționarul de simboluri* a lui Jean Chevalier și Alain Gheerbrant, spune despre simbolismul acestora următoarele:

Peştera

Arhetip al uterului matern, peştera (nucleul celulei) apare în miturile privitoare la origini, la renaştere şi la iniţiere ale multor popoare. Numeroase ceremonii iniţiatice încep cu trecerea neofitului printr-o peşteră, făcându-se materializarea aşa-zisului ***regressus ad uterum****.*

Zoroastru a fost cel dintâi care i-a închinat lui Mithra o văgăuna naturală, udată de izvoare şi acoperită de flori şi de frunzişuri. Aceasta văgăună închipuia forma lumii zămislite de către Mithra.

În Orientul Apropiat, peştera, ca o matrice, simbolizează originile, renaşterea. În Turcia există o legendă din secolul al XIV-lea : La marginile Chinei, pe Muntele Negru, apele (citoplasma) inundă o peşteră (capsida), iar mâlul purtat de ele umple o groapă ce are forma unui om. Peştera slujeşte drept tipar, iar după nouă luni, sub acţiunea razelor soarelui, forma turnată prinde viață: acesta este primul bărbat, Ay-Atam. Taica-Lună.

La chinezi, străvechea casă a oamenilor, care era o peşteră, avea un catarg central (genom viral), substitut al Axei lumii şi al Căii Regale. Suveranul trebuia să urce pe el ca să sugă lapte de la Cer (stalactitele bolții) : astfel, el îşi dovedea obârşia cerească şi identificarea cu Calea.

Intrarea în peşteră înseamnă întoarcerea la origini şi, de aici, înălțarea la cer. Iisus s-a născut într-o grotă, din care se împrăştie razele de lumină ale Logosului şi ale Răscumpărării.

În general, o boltă este un simbol al cerului (al virionului). Sprijinită pe o bază pătrată simbolizează unirea cerului și pământului (celula).

Păstorul

Dumnezeu se consideră un păstor ce-și paște turma, o păzește și o apără. El își deleagă o parte din autoritatea sa șefului pământesc și religios care devine astfel păstor. De exemplu, Apocalipsa spune despre Hristos că va păstori toate semințiile pământului cu un toiag de fier (ARN-ul viral). Păstorul, simbolizându-l pe nomad, nu are rădăcini; el reprezintă sufletul (genomul străin din noi) care, în această lume, nu este niciodată indigen, ci întotdeauna în trecere. Simbolismul păstorului este acela al șefului spiritual ce călăuzeşte masa discipolilor săi pe Calea adevărului şi a mântuirii, alergând în căutarea oii rătăcite.

Oaia

Povestea galică Peredur din ciclul Mabinoqion descrie două turme de oi, unele albe şi celelalte negre, despărțite de un râu. Ori de câte ori behăia o oaie albă, una neagră trecea apa și devenea albă; de câte ori behăia o oaie neagră, una albă trecea apa și devenea neagră. Pe malurile râului, care simbolizează despărțirea dintre lumea terestră și lumea de dincolo, se înălța un arbore mare din care o jumătate ardea de la rădăcina și până în vârf, pe când cealaltă jumătate era împodobită cu un frunziş verde. Oile albe care ajung negre simbolizează sufletele ce coboară din cer pe pământ (genomuri virale); oile negre care ajung albe le închipuie pe acelea ce urcă de pe pământ spre cer (genomuri virale clonate).

Toiagul/cârja:

Toiagul are întotdeauna semnificaţia unui auxiliar, a unul reazem. El indică o slăbiciune, dar această slăbiciune poate fi autentică sau simulată. Cea autentică este a bătrânilor obosiți de vârstă (a virionului cu genom ARN) și figurează adesea în reprezentările lui Saturn, zeu al timpului; cea simulată este a vrăjitoarelor, a hoţilor, care afişează o slăbiciune exterioară pentru a-şi ascunde mai bine forța malefică (a virusului). Regăsim aici și sensul piciorului singular (genomul ARN), conceput ca un simbol al sufletului, a cărui infirmitate fizică nu este decât semnul exterior al unei infirmități spirituale. Toiagul este simbolul luminii spirituale (genomul străin din noi) care călăuzeşte paşii şovăitori sau compensează o slăbiciune fizică. Cârja episcopală cu forma sa de cerc deschis (virion decapsidat) semnifică puterea cerească revărsată asupra pământului (celula), transmiterea bunurilor divine, puterea de a crea și recrea ființele (elementele virale).

Cârjă episcopală

Toiagul este asemuit și măciucii despre care aflăm în ”Dicționarul de simboluri” la secțiunea ”mai” că: este o imagine a răului, a forței brute iar semnificația opusă este cea a activității cerești. Este un instrument de viață și de moarte. Joacă un rol de protecție activă și magică. În lumea celtică măciuca (maiul binecuvântat = mell benniget) reprezintă puterea creatoare și ordonatoare a zeului Dagda. Ea era așezată pe fruntea muribunzilor pentru a ușura plecarea în zbor a sufletului. Și Papa era lovit în frunte cu un ciocan din metal prețios îndată ce se săvârșea din viață și înainte de a i se proclama decesul. În Lituania au fost descoperite vestigiile unul cult închinat unul ciocan din fier de o mărime extraordinară. Preoţii acestui cult susțin că din vremuri vechi s-a întâmplat ca soarele să nu fi fost văzut timp de mai multe luni, dearece un rege foarte puternic îl prinsese și-l închisese într-un turn de necucerit (capsida virală). Dar Semnele Zodiacului au venit în ajutorul Soarelui; au lovit în turn cu un mare ciocan, eliberându-l și redându-l oamenilor.

Știința actuală susține că religia mitraică a apărut în Dacia ca urmare a cuceririi ei de către romani. Din punctul nostru de vedere, credem că se uită denumirea de ”daci”, furia în luptă a dacilor, stindardul dacic și misteriile lui Zalmoxis.

Denumirea de ”daci”:

În cartea ”*De la Zamolxis la Genghis Han*”, Mircea Eliade afirmă că după Strabon dacii se numeau ”*daoi*”, ”*daos*” fiind numele frigian al lupului de la rădăcina ”*dhau*” care înseamnă ”*a sugruma*”. Această rădăcină o întâlnim în numele zeului trac al războiului, Kandaon și în denumirea iliriană a lupului, ”*dhaunos*”. Deci dacii se numeau „lupi" sau „cei care sunt asemeni lupilor", cei care seamănă cu lupii.

Să ne amintim că există viruși care nu-și inserează genomul în ADN-ul celulei ci pătrund doar în citoplasmă de unde, **asemenea lupilor**, fură elemente necesare pentru clonare. De aceea, felul de a trăi ”ca lupii” a unor triburi este atât de arhaic, pentru că un strămoș mitic (virionul) s-a comportat ca un lup.

În timpul probei de inițiere, tinerii lacedemonieni trebuiau să ducă un an întreg o viață de lup. Credinţele în lycantropia rituală sau **extatică** sunt atestate atât la membrii societăţilor secrete nord-americane şi africane, cât şi la germani, greci, iranieni şi indieni. În orice caz este vorba despre orgiile extatice, adică despre băutura ameţitoare care îi ajuta să se transforme în fiare.

Numele de **daci** (posibil de influență cimeriană), utilizat de autorii latini, se impune mai ales în timpul lui Burebista şi Decebal, când unitatea şi organizarea politică a ţării erau la apogeu, iar principatele române au fost întemeiate în urma marilor invazii ale lui Genghis-Han al cărui mit genealogic proclamă că strămoşul lui era un Lup cenuşiu (virion) care a coborât din Cer şi s-a unit cu o căprioară (procariota).

Lupul era simbolul fugarului, şi un mare număr de zei protectori ai exilaţilor şi proscrişilor aveau atribute sau nume de lup. Este cazul lui Zeus Lykoreios, a lui Romulus şi Remus care sunt fii ai zeului-lup Marte, alăptaţi de lupoaica din Capitoliu, fiind nişte „fugari", sau zeul Apollon care era poreclit ”Lycagenetul”, adică ”*al lupoaicei*”, ”*cel născut de lupoaică*” (adică născut de Leto schimbată în lupoaică).

În România, Sfântul Petru este considerat patron al lupilor.

Furia lupilor:

Inițierea militară consta în transformarea rituală a tânărului războinic în fiară. Cultul **haoma**, se afirmă în cartea ”*Mushrooms, Myth & Mithras*”[4], pare să fi stat la baza frățiilor războinice din dinastia persană achemenidă a lui Cyrus și a succesorilor săi și, la fel ca berserkerii[5] nordici de mai târziu, sacramentul[6] îi energiza pentru luptă. În inscripția funerară a lui Darius de la mormântul său din Naksi-Rustam, lângă Persepolis, la sfârșitul rândului de sus dintr-o listă de douăzeci și nouă de țări care au adus tribut apare numele *Saka Haomavarga*, care înseamnă „**lupii Haoma**”, o confrerie de lupi războinici legați de sacrament. Berserkerii se metamorfozau pentru luptă în urși sau lupi în același mod.

Natura intoxicantă a sacramentului este bine documentată. Ctesias, un medic grec de la curtea persană a lui Artaxerxes, a consemnat că a asistat personal la o sărbătoare a lui Mithras și l-a văzut pe rege dansând și bând până la stupoare, o intoxicare rituală care îi era rezervată doar lui în această zi. De asemenea, se spune că adepții lui Darius beau urină pentru a induce extazul. Aceste atribute combinate, isprăvile fizice și urina intoxicantă, trădează identitatea sacramentului ca fiind *Amanita muscaria*, musca *agaric*, din mai multe motive: în primul rând, pentru că se știe că ingerarea *Amanitei muscaria* induce o rezistență sporită și furie agresivă și, de asemenea, pentru că metabolitul *Amanitei muscaria* rămâne psihoactiv în urina celor care au ingerat-o.

Pe scurt, luptătorii împărtășesc felul de a fi al unui carnasier: 1) prin simplul fapt al descendenţei dintr-un Animal mitic (virusul ARN); 2) prin îmbrăcarea rituală a unei piei de fiară (repetiţie a unui eveniment primordial, având ca rezultat asimilarea esenţei animalului); 3) prin experienţa iniţierii şamanice sau militare.

Experienţa a fost posibilă prin reactualizarea unui eveniment primordial care a avut loc la începutul Timpului (pandemie primordială cu un virus ARN). Războiul, sau invazia şi ocuparea unui teritoriu sunt activităţi urmărind modele mitice: în *illo tempore*, un carnasier supranatural (virionul) le-a efectuat pentru prima oară. În consecinţă, devii un războinic redutabil, un cuceritor în măsura în care reactualizezi mitul, adică în măsura în care împărtăşeşti comportamentul carnasierului şi repeţi evenimentul primordial.

Măciuca și stindardul dacic:

Măciuca a devenit simbolul „războinicilor-fiare". Este prin excelenţă arma războinicului arhaic. Ea a rămas arma ţăranilor români de-a lungul întregului Ev Mediu şi pînă în timpurile moderne şi mai este încă arma specifică în „jocurile tinerilor" (căluşarii) în care subzistă mereu amintirea confreriilor iniţiatice.

Stindardul cu cap de lup și trup de șarpe (imitație a ARN-ului) nu aparținea numai dacilor ci era întâlnit la perși, armeni, germani.

Steag dacic

Stindardele cu cap de lup sunt atestate şi la Tu-kiu, o ramură a triburilor Hiong-nu. Aceştia se pretindeau născuţi dintr-o Lupoaică mitică (virion). În fiecare an, hanul tribului Tu-kiu oferea un

4 Carte tradusă de mine cu ajutorul softului Deepl-Translator, sub numele de ”Ciupercile, mitul și Mithras” și publicată pe Scribd și Internet Arhive.

5 *berserkir* = tânăr german stăpânit de **Wut** (turbare), de *furor heroicus*.

6 „Sacramentul” descrie un act sau o ceremonie religioasă care este considerată a fi sfântă și care este asociată cu harul divin sau cu mântuirea.

sacrificiu Lupoaicei chiar în grota (nucleul celulei) unde se credea că ea fătase. Membrii corpului de gardă regal erau numiţi „lupi" şi, în timpul bătăliei, purtau un stindard cu o lupoaică aurită.

Misteriile lui Zalmoxis:

Herodot spune că geţii „sunt cei mai viteji dintre traci şi cei mai drepţi". „Ei se socot nemuritori", având credinţa că nu mor, ci că cel care piere se duce la Zalmoxis — divinitatea lor (daimon) — pe care unii îl cred acelaşi cu Gebeleizis.

Se spune că Zalmoxis a pus să i se clădească o sală de primire (*andreon*) unde-i găzduia şi-i ospăta pe **cetăţenii de frunte** (cei care aveau capătul LTR al genomului străin cu instrucțiunile de clonare); în timpul ospeţelor rituale îi învăța că nici el, nici oaspeții lui şi nici urmaşii acestora în veac nu vor muri, ci se vor muta numai într-un loc unde, trăind de-a pururea, vor avea parte de toate bunătăţile. În tot timpul când îşi ospăta oaspeţii şi le cuvânta astfel, pusese să i se facă o locuinţă sub pământ (asemănătoare cu mitraeum-urile). Când locuinţa îi fu gata, se făcu nevăzut din mijlocul tracilor, coborând în adâncul încăperilor subpământene, unde stătu ascuns vreme de trei ani şi reapăru în al patrulea an..

Retragerea într-o ascunzătoare sau coborârea într-o cameră subterană sunt echivalente ritual şi simbolic cu o *katabasis*, cu un *descensus ad inferos* întreprins în vederea unei inițieri. Este de fapt o imitație a ceea ce se petrece cu un virion intrat într-o eucariotă pentru clonare.

Tradiţiile armeniene vorbesc de o peşteră în care se închidea Meher (i.e. Mihr, Mithra) şi de unde ieşea o dată pe an. Noul rege era Mithra, reîncarnat, născut din nou.